

Broj: X-KŽ-06/282-1
Sarajevo, 16.7.2010. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja, Odjela II za organizirani kriminal, privredni kriminal i korupciju, sastavljenom od sudija, Hilme Vučinića, kao predsjednika vijeća, te Dr. Miloša Babića i Tihomira Lukesa, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika – asistenta Neire Kožo, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Mladena Ivanića, zbog krivičnog djela Nesavjestan rad u službi iz člana 344. stav 2. Krivičnog zakonika Republike Srpske, odlučujući o optužnici Tužilaštva Bosne i Hercegovine, broj: KT-293/06 od 10.10.2007. godine, odnosno, po preciziranoj optužnici, broj: KT-293/06 od 12.5.2010. godine, nakon održanog javnog pretresa, u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Olega Čavke, optuženog Mladena Ivanića i branioca optuženog, advokata Siniše Đorđevića, donio je i dana 16.7.2010. godine javno objavio slijedeću

P R E S U D U

OPTUŽENI MLADEN IVANIĆ, sin Ljubomira i Zore, djevojačko prezime Praštalo, rođen 16.9.1958. godine u Sanskom Mostu, sa prebivalištem na adresi Ulica Vase Pelagića 34 D, Banja Luka, državljanin RS i BiH, Srbin, doktor ekonomskih nauka, poslanik u Parlamentarnoj skupštini BiH, oženjen, otac dvoje djece, dobrog imovnog stanja, služio vojni rok u Sarajevu, ima čin rezervnog vojnog starješine, odlikovan ordenom zasluga za narod RS, JMBG 1609958100092, nije osuđivan i ne vodi se drugi krivični postupak,

Na osnovu odredbe člana 284. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine

OSLOBAĐA SE OPTUŽBE

Da je

Dana 18.07.2001. godine, u Banja Luci, obavljajući dužnost premijera Vlade R. Srpske, postupio protivno članu 7. Zakona o Vladi R. Srpske prema kojem premijer

usmjerava, usklađuje i stara se o izvršenju akata Vlade i njenih ministarstava, očigledno nesavjesno vršio dužnost premijera tako što je pripremio i predsjedavao sjednicom Vlade na kojoj je donesena Odluka br. 02/1-020-1204/01 od 18.07.2001. godine, koju je potpisao premijer Ivanić da Vlada Republike Srpske potpiše u ime opštine Ribnik sporazum o vansudskom poravnanju sa preduzećem „Trgokomerc“ d.o.o. Ribnik – vlasnika i direktora Mire Jurišića, iako je znao da nije postojao bilo kakav zakonski osnov za zaključivanje navedenog vansudskog poravnanja, jer Vlada RS-a i općina Ribnik u vrijeme donošenja odluke nisu dugovale nikakav novac preduzeću „Trgokomerc“ d.o.o., te da zbog donošenja takve odluke može nastati imovinska šteta i koje poravnanje je navedenom preduzeću omogućilo da vrši vanrednu sječu u Šumskom gazdinstvu Ribnik, na koji način bi se izmirila njihova navodna potraživanja, a po tužbi „Trgokomerca“ od 13.06.2001. godine (RS 35/01) koja je u Osnovnom sudu u Mrkonjić Gradu podnesena protiv Vlade RS-a i opštine Ribnik bez pravnog i činjeničnog osnova, budući da 29.06.1998. godine nije bilo nikakvih međusobnih dugovanja, jer su svi drvni sortimenti već bili isporučeni preduzeću „Trgokomerc“ u skladu sa važećim ugovorima između preduzeća „Trgokomerc“ i opštine Ribnik od 29.04.1997. godine i 19.06.1998. godine o izgradnji zgrade opštine Ribnik i prema kojem je „Trgokomerc“ imao pravo na naknadu za svoje radove kroz isporuku drvne građe iz Šumskog gazdinstva Ribnik i koja tužba je podnesena da bi se izmirila navodna potraživanja po navedenim ugovorima, iako je do 29.06.1998. godine cijeli dug isplaćen i koji predmet je iz Mrkonjić Grada proslijeđen Osnovnom sudu u Banja Luci dana 29.04.2004. godine, a sud u Banja Luci još uvijek nije donio pravosnažno rješenje po istom, što je rezultiralo mogućnošću da „Trgokomerc“ d.o.o. u skladu sa Odlukom koju je potpisao premijer Ivanić vrši vanrednu sječu pa je na ovaj način u periodu od 01.09.2001. godine do 14.02.2002. godine navedenom sječom Šumskom gazdinstvu Ribnik i opštini Ribnik nanesena šteta u ukupnom iznosu od 512.941,69 KM,

Čime bi počinio krivično djelo nesavjestan rad u službi iz člana 344. stav 2. Krivičnog zakonika Republike Srpske.

Na osnovu odredbe člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, optuženi Mladen Ivanić oslobađa se dužnosti plaćanja troškova krivičnog postupka, te isti padaju na teret budžetskih sredstava Suda.

Shodno odredbi člana 198. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, oštećena Republika Srpska i Opština Ribnik se sa postavljenim imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju na parnicu.

O b r a z l o ž e n j e

I Tok postupka:

1. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine (tužilaštvo) je optužnicom, broj: KT-293/06 od 10.10.2007. godine, koja je potvrđena dana 22.10.2007. godine, optužilo Mladena Ivanića da je radnjama opisanim u tački 1. optužnice počinio krivično djelo Zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 337. stav 4. Krivičnog zakonika Republike Srpske (KZ RS), da je radnjama opisanim u tački 3. optužnice počinio krivična djela Zločinačko udruženje iz člana 370. stav 1. i Zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja u podstrekavanju iz člana 337. stav 4. u vezi sa članom 24. KZ RS i da je radnjama opisanim u tački 5. optužnice počinio krivično djelo Davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 218. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH).
2. Pretresno vijeće je, dana 24.6.2008. godine, donijelo presudu, kojom je optuženi Mladen Ivanić oglašen krivim za krivično djelo Nesavjestan rad u službi iz člana 344. stav 2. KZ RS i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jednu) godinu i 6 (šest) mjeseci. Istovremeno, optuženi Mladen Ivanić je oslobođen od optužbe za krivično djelo Zločinačko udruženje iz člana 370. stav 1. KZ RS, za krivično djelo Zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja u podstrekavanju iz člana 337. stav 4. u vezi sa članom 24. KZ RS i za krivično djelo Davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 218. stav 1. KZ BiH.
3. Istom presudom, na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH), optuženi Mladen Ivanić, u dijelu presude kojim je oglašen krivim, obavezan je da naknadi troškove krivičnog postupka, dok je na osnovu člana 189. stav 1. ZKP BiH optuženi Mladen Ivanić, za dio presude kojim je oslobođen od optužbe, oslobođen dužnosti da naknadi troškove krivičnog postupka i ti troškovi padaju na teret budžetskih sredstava.
4. Presudom Suda Bosne i Hercegovine, broj: X-KŽ-06/282 od 27.8.2009. godine, utvrđeno je da žalba branioca optuženog Mladena Ivanića osnovano ukazuje na bitnu povredu odredbi krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, pa je u skladu s tim ista i uvažena u tom dijelu i prvostepena presuda ukinuta u odnosu na optuženog Mladena Ivanića i određeno održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja.
5. Preciziranom optužnicom Tužilaštva Bosne i Hercegovine, broj: KT-293/06 od 12.5.2010. godine, optuženi Mladen Ivanić se tereti da je počinio krivično djelo Nesavjestan rad u službi iz člana 344. stav 2. KZ RS.

6. Na pretresu koji je, u skladu sa članom 317. ZKP BiH, održan pred Apelacionim vijećem Suda Bosne i Hercegovine, tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine je pročitao naprijed spomenutu preciziranu optužnicu.

II Dokazni postupak:

7. Apelaciono vijeće je, uz saglasnost svih stranaka u postupku i branioca, a u skladu sa odredbom člana 317. stav 2. ZKP BiH, prihvatilo sve dokaze koji su izvedeni pred pretresnim vijećem i koji su bili prihvaćeni od strane istog, a koji se odnose na tačku 1. i 2. optužnice, dakle, koji se odnose na krivično-pravne radnje koje se stavljaju na teret optuženom Mladenu Ivaniću.
8. U tom smislu prihvaćeni su kao dokazi tužilaštva slijedeći subjektivni dokazi - svjedoci: Drena Đukić, Slobodan Antonić, Ljuban Bajić, Nikola Dvizac, Miloš Todorović, Čedo Savanović, Biljana Simeunović, Petar Kunić, David Tešanović, Rajko Đorojević, Milisav Macanović, Simo Tepić, Darko Vračar, Mile Vrtunić, Đoko Todorović, Milan Radmanović, Milan Damjanović, Marko Gogić, Uroš Pena, Ranko Krajcer, Borislav Đukić, Damjan Stanić, Radoslav Vignjević, Pejo Abramović; vještaci: vještak šumarske struke Aleksandar Gavrić, vještak finansijske struke Savan Stupar, vještak građevinske struke Nebojša Vujasinović i vještak finansijske struke Boško Čeko.
9. Kao subjektivni dokazi odbrane optuženog Mladena Ivanića, koji su izvedeni u prvostepenom postupku, prihvaćeni su: svjedoci Borislav Borenović i Nevenka Trifković.
10. Također, Apelaciono vijeće je prihvatilo i sve materijalne dokaze koji su vezani za gore spomenute tačke optužnice, a odnose se na predmetno krivično djelo.
11. Na pretresu pred ovim Vijećem tužilaštvo je predložilo da se pozove predstavnik Pravobranilaštva Republike Srpske, kao oštećena strana u postupku. Kako pravobranilac nije bio u mogućnosti da pristupi pred sud, to je zamjenik pravobranioca Drago Kevac dostavio pisani prijedlog za ostvarivanje imovinsko-pravnog zahtjeva¹, koji je prihvaćen od strane suda i uvršten u predmetni spis.
12. Po prijedlogu odbrane optuženog, pred Apelacionim vijećem su saslušani slijedeći svjedoci: Biljana Simeunović, Milenko Vračar, Branko Dokić, Nenad Mišić i vještak finansijske struke Zoran Blagojević.

¹ Pravobranilaštvo Republike Srpske, sjedište zamjenika, Banja Luka, broj: A-9/10 od 14.7.2010. godine.

13. Kao materijalni dokazi odbrane prihvaćeni su slijedeći dokazi: JPŠ „Šume Republike Srpske“ a.d. Sokolac, ŠG „Ribnik“ Ribnik, Obavještenje o statusu ŠG „Ribnik“ Ribnik u ovom predmetu, broj: 01-2593-2/08 od 22.8.2008. godine; JP Šumarstva „Šume Republike Srpske“ a.d. Sokolac – Direkcija Javnog preduzeća, Dostava podataka o statusu ŠG „Ribnik“ Ribnik u ovom predmetu, broj: 01-8103/08 od 14.8.2008. godine; Republika Srpska Narodna skupština, Anketni odbor za utvrđivanje činjeničnog stanja o isplati sredstava i opravdanosti donošenja rješenja o vansudskom poravnanju između Vlade Republike Srpske i preduzeća DI „Trgokomerc“ Ribnik, Izvještaj, broj: 02-967/02 od 2.7.2002. godine; Republika Srpska Narodna skupština, Anketni odbor za utvrđivanje činjeničnog stanja o isplati sredstava i opravdanosti donošenja rješenja o vansudskom poravnanju između Vlade Republike Srpske i preduzeća DI „Trgokomerc“ Ribnik, Dodatni izvještaj, broj: 02-1076/02 od 24.7.2002. godine i Nalaz vještaka ekonomsko finansijske struke Zorana Blagojevića iz avgusta 2008. godinc.
14. Odbrana je također zatražila da se putem suda pribavi i slijedeći dokaz: Okružni privredni sud u Banja Luci, Dopis o postupku po tužbi preduzeća „Trgokomerc“, broj: 57 0 Ps 003254 04 Ps od 8.7.2010. godine, što je i učinjeno i isti je uvršten u dokazni materijal.

III Završne riječi:

15. Po okončanju dokaznog postupka, u svojim završnim riječima, tužilaštvo je istaklo da je u odnosu na optuženog Mladena Ivanića u cijelosti dokazano krivično djelo Nesavjestan rad u službi, te predložilo da se optuženi oglasi krivim i osudi po zakonu.
16. Branilac optuženog je u završnim riječima naveo da niti jedna od navodnih radnji izvršenja ne sadrži obilježje bića krivičnog djela koje je stavljeno na teret optuženom, niti je bilo kojim materijalnim dokazom potvrđen bilo koji navod iz činjeničnog opisa precizirane optužnice.
17. Optuženi Mladen Ivanić je također dao svoju završnu riječ, u kojoj je istakao da je jasno pokazao da je savjesno postupao kao predsjednik Vlade Republike Srpske, kada je dao rok od 15 dana za izjašnjenje resornom ministarstvu, ukoliko postoji nešto sporno vezano za vansudsko poravnanje između Vlade Republike Srpske i preduzeća „Trgokomerc“. Optuženi je dalje naveo da ne postoji bilo kakav finansijski odnos između njega i Mire Jurišića.
18. Ocjenom svih provedenih dokaza, kako pojedinačno, tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti, vijeće Apelacionog odjeljenja je odlučilo kao u izreci iz razloga koji slijede:

IV Nadležnost Suda Bosne i Hercegovine:

19. Preciziranom optužnicom, optuženi se tereti da je počinio krivično djelo Nesavjestan rad u službi iz člana 344. stav 2. KZ RS, pa je prije svega Apelaciono vijeće bilo u obavezi da riješi pitanje stvarne nadležnosti u ovom predmetu. Shodno odredbi stava 1. člana 28. ZKP BiH, sud je dužan po službenoj dužnosti da pazi na svoju nadležnost, pa je tako i ovo Vijeće vodilo računa o nadležnosti u konkretnom slučaju, bez obzira što ni stranke u postupku, ni branilac, tokom cjelokupnog trajanja pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja nisu sporili nadležnosti ovog Suda.
20. Prilikom odlučivanja o nadležnosti u ovom krivičnom predmetu, Apelaciono vijeće je cijeno da je optuženi Mladen Ivanić prvobitno bio optužen da je počinio krivična djela Zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 337. stav 4. KZ RS, Zločinačko udruženje iz člana 370. stav 1. KZ RS i Davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 218. stav 2. KZ BiH.
21. Dakle, u prvostepenom postupku je tužilaštvo optuženog Mladena Ivanića teretilo između ostalih i za krivično djelo iz izvorne nadležnosti ovog Suda, te je samim tim bila neupitna njegova nadležnost. Međutim, u drugostepenom postupku tužilaštvo je teretilo optuženog samo za krivično djelo koje je propisano KZ RS. Međutim, bez obzira na tu činjenicu, Apelaciono vijeće nalazi da je Sud BiH nadležan i u ovom procesnom momentu.
22. Naime, odredbom člana 7. stav 1. Zakona o Sudu Bosne i Hercegovine (prečišćeni tekst) utvrđena je krivična nadležnost Suda BiH. U stavu 2. ovog člana, pod određenim uslovima, predviđena je nadležnost Suda BiH za krivična djela utvrđena zakonima Federacije BiH, Republike Srpske i Brčko Distrikta BiH. Nadalje, u stavu 3. istog člana dato je ovlaštenje ovom sudu da između ostalog rješava sukob nadležnosti između sudova entiteta, između sudova entiteta i Suda Brčko Distrikta BiH, te između ovog suda i bilo kojeg drugog suda.
23. Osim toga, potrebno je spomenuti i odredbu člana 27. stav 1. ZKP BiH, koja glasi: *„Ako postoje važni razlozi, Sud može vođenje postupka za krivično djelo iz svoje nadležnosti, prenijeti rješenjem sudu na čijem je području krivično djelo izvršeno ili pokušano. Vođenje postupka se može prenijeti najkasnije do zakazivanja glavnog pretresa.“*
24. Iz svega naprijed navedenog može se izvesti zaključak da Sud BiH ima određenu supremaciju u odnosu na druge sudove na području BiH kada se

radi o pitanju nadležnosti i da se može smatrati kao „viši sud“ u odnosu na entitetske, obzirom da može postupak za krivično djelo iz svoje nadležnosti prenijeti na niži sud, isto tako ukoliko se ispune zakonski uslovi, predmete iz nadležnosti entitetskih sudova može preuzeti u svoju nadležnost.

25. Za potpunije razumijevanje ovog pitanja treba imati u vidu i odredbu člana 36. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, kao i člana 34. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske, koje su identične i glase: „*Ako u toku glavnog pretresa sud ustanovi da je za suđenje nadležan niži sud neće dostaviti predmet tom sudu, nego će sam provesti postupak i donijeti odluku.*“
26. Iz citiranih odredbi se jasno vidi da viši sud ima prioritet u pogledu procesuiranja već započetih glavnih pretresa, u odnosu na niži sud, kako bi okončao krivični postupak i donio presudu.
27. Cijeneći navedeno, ovo Vijeće smatra da ako je Sud BiH jednom bio nadležan u ovom krivičnom predmetu, nadležnost treba da zadrži do kraja postupka, te da kao „viši sud“ u odnosu na entitetske sudove može provesti postupak do kraja i donijeti odluku, te slijedom toga može i zadržati nadležnost ukoliko ista izostane tokom već započetog postupka. Ovo je skladu sa principom efikasnosti i ekonomičnosti postupka, obzirom da su provedeni mnogobrojni dokazi i da se radi o istom krivično-pravnom događaju, koji je bio predmet odlučivanja pred prvostepenim vijećem, bez obzira što je došlo do promjene pravne kvalifikacije krivičnog djela za koje se optuženi Mladen Ivanić tereti.
28. Dakle, Apelaciono vijeće je utvrdilo da je Sud BiH, u ovom predmetu, nadležan da vodi krivični postupak protiv optuženog Mladena Ivanića i po okončanju istog donese presudu.

V Optuženje i argumentacija suda:

29. Preciziranom optužnicom optuženi Ivanić se tereti da je počinio krivično djelo Nesavjestan rad u službi iz člana 344. stav 2. KZ RS-a na način da je kao službeno lice svjesnim kršenjem Zakona i propuštanjem dužnosti nadzora očigledno nesavjesno postupao u vršenju službe, iako je bio svjestan da usljed toga može nastati imovinska šteta.
30. Dakle, tužilaštvo je trebalo dokazati sve odlučne činjenice koje su potrebne za postojanje krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret, a bitni elementi osnovnog oblika krivičnog djela Nesavjestan rad u službi iz člana 344. stav 1. KZ RS su: (1) da se radi o službenom licu, (2) da to lice očigledno nesavjesno postupa u vršenju službe i (3) da usljed toga nastupi teža povreda prava drugog ili veća imovinska šteta, dok se u stavu 2. istog člana predviđa

kvalifikovani oblik ovog krivičnog djela, za koje je Mladen Ivanić i optužen, a za koji je potrebno ispuniti i uslov da je došlo do teže povrede prava drugog ili da je nastupila imovinska šteta koja prelazi iznos od 50.000,00 KM. U pogledu subjektivne strane bića ovog krivičnog djela isto može biti učinjeno i sa umišljajem i iz nehata.

31. Najprije, Apelaciono vijeće nalazi da nije sporno da je optuženi Mladen Ivanić, u inkriminisano vrijeme, bio službeno lice i da je obavljao dužnost predsjednika Vlade Republike Srpske. Navedenu činjenicu stranke i branilac nisu osporavali tokom prvostepenog, niti tokom drugostepenog postupka, a ista proizilazi i iz izvedenih dokaza.
32. Nadalje, sva službena lica su dužna da u vršenju svoje službene dužnosti postupaju savjesno i zakonito kako bi se ostvarili legitimni ciljevi službe radi kojih ona i postoji. Međutim, tužilaštvo nije isključujući svaku razumnu sumnju dokazalo da je optuženi Mladen Ivanić kao službeno lice svjesnim kršenjem zakona i propuštanjem dužnosti nadzora očigledno nesavjesno postupao u vršenju službe, svjestan da usljed toga može nastati imovinska šteta.
33. U konkretnom slučaju, izostaju dokazi koji bi dokazali da je optuženi Ivanić očigledno nesavjesno postupao kada je predsjedavao 35. sjednicom Vlade na kojoj je doneseno Rješenje, broj: 02/1-020-1204/01 od 18.7.2001. godine, o vansudskom poravnanju između Vlade Republike Srpske (u ime opštine Ribnik) i preduzeća „Trgokomerc“ d.o.o. Ribnik, koje je optuženi i potpisao.
34. Ovim rješenjem Vlade je odlučeno da će se dugovanje Vlade Republike Srpske prema preduzeću „Trgokomerc“ izmiriti na način da se odobri vanredna sječa šume na području Opštine Ribnik – Šumskog gazdinstva „Ribnik“ do iznosa od 647.439,45 KM (što čini osnovni dug u iznosu od 536.529,00 KM i polovinu utvrđene kamate u iznosu od 110.910,45 KM, prema nalazu stalnog sudskog vještaka ekonomske struke za područje Okružnog suda u Banja Luci).
35. Na ove okolnosti su pred Apelacionim vijećem svjedočili, dana 6.7.2010. godine, tadašnji, ministri Vlade Republike Srpske, i to: Milenko Vračar i Branko Dokić, zamjenik ministra Nenad Mišić, te sekretar Vlade Republike Srpske Biljana Simeunović.
36. Navedeni svjedoci su objasnili postupak predlaganja tački za dnevni red sjednice Vlade, kao i glasanje za donošenje odluka Vlade. Također, svjedoci su saglasno izjavili da je optuženi Mladen Ivanić postupao u skladu sa redovnom procedurom kada je u pitanju donošenje odluke o vansudskom poravnanju između Vlade Republike Srpske i preduzeća „Trgokomerc“.

37. Saslušani ministri kao i sekretar Vlade RS, saglasni su u tvrdnji da je optuženi Ivanić kao predsjednik Vlade otvarao sjednice Vlade i predlagao dnevni red, te da su se svi ministri izjašnjavali o prijedlogu. Prethodno su se materijali za sjednicu Vlade dostavljali u Sekretarijat, a sekretar je sa predsjednikom Vlade utvrđivao prijedlog dnevnog reda. Ukoliko je neko od ministara bio protiv pojedine tačke dnevnog reda, ta tačka se nije razmatrala na sjednici Vlade, istovremeno, svi članovi Vlade su na sjednici mogli usmeno predložiti neku tačku za dnevni red sjednice Vlade.
38. Apelaciono vijeće je poklonilo vjeru navedenim svjedocima odbrane, iz razloga što su njihova svjedočenja bila jasna, logična i u bitnom saglasna.
39. Dakle, navedena procedura je u skladu sa odredbom člana 28. Zakona o Vladi Republike Srpske, koja propisuje da: „*Predsjednik Vlade saziva sjednice Vlade, predlaže dnevni red i predsjedava sjednicama Vlade.*“
40. Nadalje, sprovedenim dokazima je utvrđeno da je Vlada RS na sjednici održanoj, dana 2.7.2001. godine, razmatrala zahtjev za vansudsko poravnanje preduzeća „Trgokomerc“ te da je upravo na insistiranje optuženog zatražen stav Šumskog gazdinstava, čiji radnici su u to vrijeme bili u štrajku, da li su oni u stanju da izvrše vanrednu sječu.² Ovo je rezultiralo odlaganjem rješavanja zahtjeva „Trgokomerca“ za narednu sjednicu Vlade RS, kako bi se pribavio stav šumskog gazdinstva, što je dato u zadatak Ministarstvu poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede.³
41. Osim toga, optuženi Mladen Ivanić nije samostalno donio odluku od 18.7.2001. godine, nego je ista donesena od strane Vlade Republike Srpske, kao kolektivnog organa izvršne vlasti, dok ju je optuženi potpisao u svojstvu predsjednika Vlade Republike Srpske.
42. U prilog navedenom ide i član 26. Zakona o Vladi Republike Srpske, koji propisuje da: „(1) *Vlada radi i odlučuje o poslovima iz svoje nadležnosti na sjednici, kojoj prisustvuje većina članova Vlade. (2) Odluka se donosi većinom glasova svih članova Vlade.*“
43. Optuženom se stavljalo na teret da je postupao suprotno članu 7. Zakona o Vladi Republike Srpske, a isti glasi: „*Predsjednik Vlade predstavlja Vladu, usmjerava i usklađuje poslove Vlade u vođenju politike, obezbjeđuje usklađeno djelovanje Vlade i ministarstava, stara se o izvršavanju akata Vlade, ostvaruje saradnju s drugim republičkim organima, daje mišljenje predsjedniku Republike o postojanju neposredne ratne opasnosti ili ratnog stanja, potpisuje akte Vlade i obavlja druge poslove utvrđene ovim zakonom.*“

² Stenogram sjednice Vlade, dokaz broj 3-C-11.

³ Zapisnik sjednice Vlade RS održane 2.7.2001. godine, dokaz broj 3-C-10.

44. Međutim, iz provedenih dokaza, kako je to naprijed navedeno, jasno proizilazi da je optuženi Mladen Ivanić postupao u skladu sa redovnom procedurom, te da ni u kom slučaju nije postupio protivno članu 7. Zakona o Vladi Republike Srpske, kako mu to tužilaštvo stavlja na teret.
45. Navedeno potkrepljuje i Zapisnik sa 32. sjednice Vlade Republike Srpske, održane 2.7.2001. godine, broj: 03/1-344/01, u kojem se navodi da se zadužuje Ministarstvo poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede da pribavi stavove gazdinstva „Srpske šume“ i pripremi prijedlog za narednu sjednicu Vlade. Apelaciono vijeće smatra da je na ovaj način predsjednik Vlade savjesno postupio zatraživši prijedlog resornog ministarstva o spornim pitanjima i odlažući donošenje odluke do pribavljanja istog.
46. Na ove okolnosti je pred Apelacionim vijećem svjedočio Nenad Mišić, tada zamjenik ministra poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede, te je detaljno objasnio da je ispred Ministarstva poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede, podnio izvještaj da nema smetnji za provođenje zahtjeva za vršenje vanredne sječe i da se tom kompenzacijom neće narušiti poslovanje Šumskog gazdinstva Ribnik, na osnovu čega je, dakle, i doneseno Rješenje od 18.7.2001. godine. Isto tako, saslušani ministri Milenko Vračar (ministar finansija) i Branko Dokić (ministar saobraćaja i veza) potvrđuju da nije bilo nikakve sumnje u međusobno dugovanje i da za njih nije bilo ništa sporno u vezi prihvatanja vanskodskog poravnanja.
47. Obzirom da je utvrđeno da je optuženi prilikom donošenja ove odluke Vlade postupao po ustaljenoj proceduri i da je donošenje upravo odluke o vanskodskom poravnanju naslijeđeno od prethodne vlade, što su saglasno potvrdili svjedoci odbrane, odnosno ministri u Vladi Republike Srpske i sekretar Vlade, ne može se sa sigurnošću utvrditi da je optuženi očigledno nesavjesno postupao tokom donošenja predmetnog rješenja na sjednici Vlade RS održanoj dana 18.7.2001.godine.
48. Također, u prilog navedenom ide i činjenica da je Vlada Republike Srpske još 10.12.1996. godine donijela odluku o odobravanju vanredne sječe šume za potrebe opštine Ključ – Ribnik za finansiranje izgradnje objekta Skupštine opštine i SJB Ključ – Ribnik, što je rezultiralo ugovorom od 17.6.1998. godine, koji je zaključen između naručioca Skupštine opštine Ribnik, izvođača DI „Trgokomerc“ Ribnik i isporučioća ŠG „Ribnik“ oko finansiranja izgradnje pomenutih objekata, što je potvrdila i svjedokinja Biljana Simeunović.
49. Osim toga, svjedokinja Biljana Simeunović je istakla da se nerijetko dešavalo da se zaključni poravnanje između firme i Vlade Republike Srpske.

50. U toku dokaznog postupka, po ocjeni Apelacionog vijeća, tužilaštvo nije izvelo ni jedan dokaz iz kojeg bi Vijeće moglo izvući zaključak da je optuženi Ivanić znao ili imao razloga da zna da međusobni dug šumskog gazdinstva i opštine Ribnik nije postojao u momentu donošenja odluke o vansudskom poravnanju. Naprotiv, u toku dokaznog postupka su izvedeni dokazi koji potvrđuju suprotan zaključak. Činjenicu da optuženi Mladen Ivanić nije znao da dug ne postoji potvrđuje Izvještaj o međusobnim potraživanjima između Skupštine opštine i Šumskog gazdinstva u Ribniku⁴, sačinjen od strane Komisije u sastavu: Rajko Đorojević, David Tešanović i Nikola Dvizac, a koji ukazuje da postoje sporna međusobna potraživanja između Šumskog gazdinstva Ribnik i Opštine Ribnik i da se odnose na izgradnju zgrade opštine Ribnik.
51. Naime, u zaključcima spomenutog Izvještaja se navodi da se nesporna potraživanja prihvate i knjiže u iznosu i po fakturama kako je utvrdila Komisija. Također se navodi da kako su sporna potraživanja definisana fakturom i kao takva konstatovana u Izvještaju, da je potrebno da odgovorni u Skupštini opštine i Šumskom gazdinstvu usklade primjedbe i ista riješe na obostrano zadovoljstvo, a u slučaju da se primjedbe ne mogu usaglasiti, za određena potraživanja, oštećena strana treba svoje zahtjeve rješavati kod nadležnog organa.
52. Zatim, da optuženi Ivanić nije mogao znati da dug ne postoji proizilazi i iz zahtjeva od 24.4.2001. godine, koji je potpisala svjedokinja Drena Đukić, načelnik opštine Ribnik, i iz kojeg je vidljivo da se od Vlade Republike Srpske traži da ispuni obaveznu, odnosno preuzme dug prema preduzeću „Trgokomerc“ u ukupnom iznosu od 705.369,00 KM.
53. Nakon što je svjedokinja utvrdila da postoje određena neusaglašena potraživanja, dana 17.5.2001. godine, održala je sastanak sa zamjenikom ministra Draganom Podinićem, kojeg je obavijestila o spornim fakturama i tražila od istog da se pri donošenju konačne odluke, uzmu u obzir zvanični podaci sa kojima raspolaže Opština Ribnik i preduzeće „Trgokomerc“. Svjedokinja je također tražila od optuženog Mladena Ivanića da se zastane sa odlukom Vlade od 18.7.2001. godine, te da se formiraju komisije na nivou Vlade koje će utvrditi stvarni dug prema ovom preduzeću i tek nakon toga da se pristupi realizaciji predmetne odluke Vlade. Navedeno potvrđuje i dopis od 10.10.2001. godine iz kojeg proizilazi da je svjedokinja Drena Đukić obavijestila optuženog Mladena Ivanića o novčanim iznosima svih spornih i nespornih faktura koje se odnose na izgradnju zgrade Opštine Ribnik, te je od optuženog tražila da zauzme konačan stav po ovom pitanju.

⁴ Republika Srpska, Skupština opštine Ribnik, Ribnik, Izvještaj o međusobnim potraživanjima između Skupštine opštine i Šumskog gazdinstva u Ribniku, broj: 04-018-33/01 od 27.4.2001. godine.

54. Nadalje, optuženi Mladen Ivanić je nakon pismenog obraćanja svjedokinje Drene Đukić i saznanja da postoje neusaglašena dugovanja i potraživanja između opštine Ribnik i preduzeća „Trgokomerc“, u vrlo kratkom vremenskom intervalu (nakon 8 dana) inicirao donošenje odluke Vlade o obustavi sječe od 18.10.2001. godine, što upućuje na zaključak da optuženi također nije odgovoran niti za sječu za period nakon donošenja ove odluke, a za koji je Miro Jurišić, vlasnik i direktor preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik, pravosnažno i osuđen, tačnije za period od 1.11.2001. godine, za krivično djelo Šumska krađa.
55. Dakle, Vlada Republike Srpske je na 51. sjednici donijela Zaključak od 18.10.2001. godine, u kojem se konstatuje da se zahtjev načelnika i predsjednika Skupštine opštine Ribnik, broj: 01-01-15/01 od 24.4.2001. godine, upućen Vladi Republike Srpske i Izvještaja istog načelnika i predsjednika SO Ribnik od 10.10.2001. godine, broj: 01-018-33/01, znatno razlikuju, na osnovu čega je zaduženo Šumsko gazdinstvo „Ribnik“ i Ministarstvo poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede da zastanu sa izvršenjem Rješenja o odobravanju vansudskog poravnjanja između Vlade Republike Srpske i preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik od 18.7.2001. godine.
56. Stoga, ovo Vijeće zaključuje da optuženi nije mogao biti svjestan da dug ne postoji, kada istovremeno postoje dokazi koji govore upravo suprotno, što je naprijed detaljno i opisano.
57. Također, Apelaciono vijeće nalazi da je činom donošenja Zaključka o prekidu izvršenja Rješenja o vansudskom poravnjanju, optuženi Mladen Ivanić, savjesno postupio i na taj način spriječio nanošenje štete po Šumsko gazdinstvo „Ribnik“, suprotno tvrdnjama tužilaštva.
58. Budući da tužilaštvo nije van razumne sumnje dokazalo očigledno nesavjesno postupanje optuženog, kao i činjenicu da je optuženi znao da ne postoji međusobno dugovanje između opštine Ribnik i preduzeća „Trgokomerc“ d.o.o. Ribnik prilikom predsjedavanja sjednicom Vlade RS, dana 18.7.2001. godine, što predstavlja jedan od bitnih elemenata radnje izvršenja krivičnog djela za koje se optuženi tereti, Apelaciono vijeće smatra nepotrebnim davati argumentaciju koja se odnosi na pitanje nastanka štete, kao i utvrđivanje visine te štete.
59. U pogledu krivice optuženog potrebno je imati u vidu da je krivica u osnovi individualna kategorija, što znači da je neprenosiva i da svaki učinilac odgovara samo za ono što je on učinio ili je propustio učiniti, za ono što je bio dužan i mogao da učini. Naime, krivica se izražava kroz maksimu *nulla poena sine culpa*, odnosno, nema kazne bez krivice.

60. Stoga, što se tiče subjektivnog (psihičkog) odnosa optuženog Mladena Ivanića prema predmetnom krivičnom djelu, Apelaciono vijeće je, nakon svestrane ocjene svih provedenih dokaza, utvrdilo da optuženi Mladen Ivanić nije postupao niti sa umišljajem, niti iz nehata, obzirom da ničim nije dokazano da je znao ili mogao znati da dug ne postoji, prije donošenja rješenja o vansudskom poravnanju, dok se za period nakon donošenja zaključka za stavljanje van snage odluke o vansudskom poravnanju ne može uopšte govoriti o eventualnoj krivici optuženog, obzirom da je optuženi spriječio nanošenje imovinske štete Šumskom gazdinstvu „Ribnik“ i da je za taj period Miro Jurišić, pravosnažno osuđen za krivično djelo Šumska krađa.
61. Kako ponuđeni dokazi nisu dovoljni da ovo Vijeće, isključujući svaku razumnu sumnju, izvede zaključak da je optuženi Mladen Ivanić preduzeo radnje za koje ga tereti tužilaštvo, to je isti oslobođen od optužbe, na osnovu odredbe člana 284. tačka c) ZKP BiH.
62. S obzirom da je Apelaciono vijeće donijelo odluku kojom se optuženi Mladen Ivanić oslobađa od optužbe, shodno odredbi člana 189. stav 1. ZKP BiH, troškovi krivičnog postupka, i to troškovi iz člana 185. stav 2. tačke a) do f) istog Zakona, kao i nužni izdaci optuženog i nužni izdaci i nagrada branioca, padaju na teret budžetskih sredstava Suda.
63. Također na osnovu odredbe člana 198. stav 3. ZKP BiH, oštećena Republika Srpska i Opština Ribnik se sa postavljenim imovinsko-pravnim zahtjevom u iznosu od 512.941,69 KM upućuju na parnicu, iz razloga što je u predmetnom krivičnom postupku donesena oslobađajuća presuda.

Zapisničar:

Neira Kožo

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Sudija:

Hilmo Vučinić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.